

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Christiansen, Einar.; af Einar Christiansen ; Musikken af P. E. Lange-Müller.
Titel Title:	<u>Vikingeblood : Opera i fire Akter</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Gyldendalske Boghandels Forlag, 1900
Fysiske størrelse Physical extent:	41 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

E. Christiansen

Vikingeblod.

1900.

55-58.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021272941

VIKINGEBLOD

OPERA I FIRE AKTER

AF

EINAR CHRISTIANSEN

(MUSIKEN AF P. E. LANGE-MÜLLER)

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO. (M. A. HANNOVER)

1900

Texten til nærværende Opera er forfattet efter Ønske af Componisten, der selv har undfanget den til Grund liggende Ide og udarbejdet samme i alle dens Hovedtræk.

Einar Chr.

Sommeren 1892.

TIL

RUTH OG P. E. LANGE-MÜLLER

PERSONERNE.

Den gamle Fyrste.

Prinsessen.

Stjernetyderen.

Chor af Folket.

Svanechoret.

Søkongen.

Fostermoderen.

Chor af Vikinger og deres Kvinder.

Første og fjerde Akt i Østerland, anden og tredje i Norden.

FØRSTE AKT.

Østerland.

Stor Plads foran Fyrstens Slot. Stjerneklar Nat. **Fyrsten** syg paa sin Løjbænk, **Prinsessen** ved hans Fødder, omgivet af sine Terner. Trindtom **Folket** i Bøn.

CHOR AF STJERNETYDERE

udenfor.

Drevne frem af Nattens Kæmpevinge
stige tusind Stjerner op i Øst,
kredse tyst om Maanens krumme Klinge,
drømme trygt ved Himlens Moderbryst.

CHOR AF FOLKET.

Hellige Mænd, raad os vor Nød!
raad os den Skjæbne, der truer med Død
Fyrste og Land.
Syg er Monarken, et jammerfuldt Skue,
aarevis hærged ham Feberens Brand;
Intet kan stille dens Lue.
Opløft jer Røst!
Stjernerne glide med underfuld Trøst
hen over Nathimlens Bue.

STJERNETYDERNE.

Tusind Straalevinkler Synet gjække,
 skjæbnetungt er Nattens lette Spind.
 Gjennem Stjerneøjets klare Sprække
 skue vi mod Himmelgaaden ind.

FOLKET.

Hellige Mænd, raad os vor Nød,
 raad os den Skjæbne, der truer med Død
 Landet i Aar.
 Ond er den Slummer, som Kejseren sover,
 Valmuers Dvale er strøet i hans Haar,
 og Dødsfuglen svæver derover.
 Opløft jer Røst!
 Stjernerne glide med underfuld Trøst
 hen over Nathimlens Vover.

STJERNETYDERNE.

Sydens Kloder skimtes gennem Taage,
 Nordens Kloder vinterklare vaage.

PRINSESSEN.

Himmelske Magter med Straaler om Haar,
 tag kun min Ungdoms de blomstrende Aar,
 dræb kun min Lykke, naar bedst den vil gry,
 blot han maa vinde sin Sundhed paany.

STJERNETYDERNE.

Evig Visdom stiller Skjæbneroret,
 uden Klager møde vi dens Magt.

Tegnet øjnes gennem Stjernefloret,
Tanken fæstnes til et Billeds Pragt.

Langsomt klares hele Himlens Bue,
Guders Svar i Svanens Tegn vi skue.

FOLKET.

Se, nu stiger fra Taarnets Tind
det hellige Chor.
Dybt har de skuet i Fremtiden ind,
løftet den Eviges Pandebind.
Hil Jer, I Seende, siig, om I troer,
Frelse der groer,
Urter for Smerten, Fyrsten maa lide,
Lindring for Angsten, Folket maa stride —
— hvor?

Stjernetyderne fra Baggrunden. Den Første iblandt dem nærmer sig
Fyrsten med en dyb Bøjning.

STJERNETYDEREN.

Min høje Herre, Natten har vi spurgt
og Nattens Lys og Nattens dybe Øde;
og han, den Evige, der sidder fjernt
usynlig under Stjernehimlens Pol,
har svaret.

FYRSTEN.

Tal.

STJERNETYDEREN.

Dit Legems Sot, o Herre, er som Vinden,
der stryger hid med Ørkens tørre Taage,

der brænder hver en fager Blomst i Kinden
og trænger ind i hver en Vaanings Kroge.
Det hele Folk vil føle snart dens Pust.

CHOR.

Ve os og Jammer!
Alle den rammer.
Haabet er knust.

STJERNETYDEREN.

Saa er Naturens Lov: den fulde Ranke
engang skal hænge vissen om sin Stang,
naar Frugt er sat og al dens Styrke drukkert.

FYRSTEN.

Og ingen Frelse? — lad mig selv kun dø —
men for mit Folk?

STJERNETYDEREN.

Maaske.

FYRSTEN

med Chor.

Forklar.

STJERNETYDEREN.

Jeg saae som i Drømme et Land for mit Syn,
hvor Havet skumhvidt sprøjted mod Skovkystens
Bryn,
hvor Luften var svanger med Salt og med Staal,
hvor Sandet under Stormen røg som et Baal.

Vil Frelse Du søge for Dig og dit Land,
da groer den, o Herre, paa hin fremmede Strand.
Vil Stammen Du pode, der misted sit Flor,
Du hente nye Kviste fra Skovene i Nord.

FYRSTEN.

Med roligt Blod min Død Du mig forkynder.
Jeg naaer ej did, min Fod har ingen Kraft,
knap kan jeg rejse mig fra mine Hynder.
Hvis ej min Frelse her paa Øen groer,
da maa jeg dø og Folket langsomt følge.

FOLKET.

Ve, det var Døden, der klang i hans Ord.
Stolt var vort Ry, over Havet det foer,
Visdom og Snille sad højt ved vort Bord.
Nu maa som Blomster i Ørken vi dø;
slaget med Rust er hvert spirende Frø,
Tidsler kun gro i vort Spor.

Lang Taushed.

PRINSESSEN.

Min elskte Fader, luk ej til dit Øje,
som havde Døden naglet alt dets Laag.
Vel lyder strengt de kolde Stjerner's Sprog,
men haabløst ej. Det gjælder kun at vove.
Er Villien god, da tykkes Byrden let;
er Hjertet varmt, blier Foden ikke træt.
Jeg henter Frelsen fra de fjerne Skove.

Jeg spreder ud for lette Bør
 min Svaneham, mit tætte Slør,
 som Vinger det mig løfter.
 Jeg kløver Skyens tynde Flor,
 og over Havets Sølvemor
 fra Sydens varme Kløfter
 jeg styrer kjækt mod Nord.

Den Lægedom saa underfuld
 jeg henter Dig fra fjerne Muld
 med mine rappe Terner.
 Og inden næste Maanegry
 vi dale ved dit Slot paany.
 Da smile alle Stjerner,
 da spredes hver en Sky.

FYRSTEN.

Til Sjælen varmer mig din Kjærlighed.
 Men kun omsonst vil did din Ham Dig bære.
 Du veed jo ej,
 hvori den sjældne Lægedom bestaaer,
 og ørkesløs vil al din Søgen være.

PRINSESSEN

til Stjernetyderen.

En Urt, ej sandt? med Duft saa sød
 som Vaaren dybt i Skovens Skjød,
 som Vinen i dit Bæger?
 En Stjerneblomst med Honningtragt,
 en Lilliekalk i Luedragt,
 hvis blotte Syn mig kvæger
 ved sine Farvers Pragt?

STJERNETYDEREN.

Jeg veed det ej.

Men derpaa kan du Lægedommen kjende:
den griber Sindet som en Rus
og fylder alle Sanser som en Glæde.

PRINSESSEN.

Saa følg mig, I Terner, saa følg mig i Nat,
vi gyng paa Vindenes Vover.
Og slappes min Vinge, og daler jeg brat,
min Kjærlighed bærer mig over.

Min Fader, lev vel! naar vi mødes igjen,
da stiger Dig Blodet til Kinden,
da knejser Du stolt blandt kraftige Mænd,
et Fjeld med Snekrans om Tinden.

FYRSTEN.

Saa drag da, min Datter, mod skyfulde Nord,
hvor Nætterne lyse som Dage.
Med angstfulde Blikke jeg følger dit Spor
og beder Dig karsk tilbage.

CHOR.

Saa løfter Jer højt paa de straalende Slør,
lad Svanevingerne bruse.
Saa styrer mod Nord for en strygende Bør
og bringer os Frelsen til Huse.

Prinsessen og Ternerne bort.

Folket paa Knæ med Stjernetyderen i Spidsen.

CHOR.

Guddomsmagter, nattedunkle,
skjærm de unge Vingers Flugt!

Storm og Skyer spred og tugt,
 lad de faste Stjerner funk!e!
 Vær som Ørne med i Skaren,
 ban dem Vejen, let dem Faren,
 led dem frem til Livets Frugt.

Fra det Fjerne høres nu

SVANECHORET.

For Vinden vi sprede vort hvide Flor
 — Svaner i Flok —
 og Stjernerne lede vor Flugt mod Nord.

Paa Vinger vi gynge i Skyen ind
 — Svaner i Flok —
 og Morgenens synger os Haab i Sind!

Tæppet.

ANDEN AKT.

Vid Udsigt over en oprørt Fjord. Frisk Efteraarsstemning. Henimod Aften.

Skovkranste Kyster. Bjelkehus med aaben Forhal.

SVANECHORET

fra Luften.

Os bar over Bjerge et stormende Vejr
 — Svaner i Flok —
 nu hviler paa Vingen; thi Maalet er nær.

Sokongen fra Bjelkehuset, fulgt af en Dreng.

SØKONGEN.

Hør! vilde Fuglestemmer over Søen.
Hent mig min Bue, Dreng — jeg vil paa Jagt.

Drengen bort.

SØKONGEN

seer ud over Havet.

Kalder Du, Hav? vil Du hverve din Mand?
tyder dit Raab, at Du længes —
længes at løfte fra ludende Strand
Skibet, der bærer mod fremmede Land
Vikings Sværd og hans Drenges?

Mægtigt Du rører min Sjæl i dens Grund,
fylder med Løfter mit Øre,
taler om Solen, hvis luende Mund
stille Du kysser ved Gry og ved Blund.
Kan Du mod Solen mig føre?

Kalder Du, Hav? skal din gyngende Strøm
snart mine Guldsnekker bære?
vug mig da ind i din glødende Drøm,
skjænk mig en Solbrud, mægtig og øm —
Dronning skal Solbruden være.

Fostermoderen, en ældgammel Kvinde, er kommen fra Huset.

FOSTERMODEREN.

Du higer ud paa Vikingsfærd, min Søn?

SØKONGEN.

Maaske.

FOSTERMODEREN.

Hvor langt? — jeg kjender dine Tanker.
 Sydpaa storme de,
 solskinsdrukne,
 hvile paa Hynder,
 silketrukne,
 drømme om Kvinder,
 hede og slanke,
 Bryster som Druer,
 Væxt som en Ranke.

SØKONGEN.

Og om jeg vandt en saadan Brud en Dag?

FOSTERMODEREN.

Rust kun din Snekke,
 gyldenrandet,
 styr dens Vinger
 mod Blaamandslandet;
 plant vore Sæder
 blandt Roser i Dale,
 fyld med vor Hæder
 Sydboens Tale!
 Men Viv skal fæstes
 blandt Landets Kvinder;
 Sønner skal fostres
 af Landets Minder.

Slægten hævde Du,
 ætfast, bofast!
 Norden værne Du,
 saga-trofast!

SØKONGEN.

Solen drager;
 jeg længes bort,
 her knuger Vinteren
 Hjertet haardt.
 Som sultne Bjørne
 vi kryber i Hi;
 jeg henter os Honning
 hos Sydens Bi
 og drikker af Druernes Blod en Sommer for Livet.

Men hør! nu skræppe Fuglene igjen.
 Afsted!

tager Bue og Pile fra Drengen, som har bragt dem, og gaaer ud.

Fostermoderen truer op mod Fuglene, gaaer derpaa langsomt ind i Huset.

SVANECHORET.

Blandt susende Bøge, i Sandhøjes Ly
 — Svaner i Flok —
 forgjæves vi søge ved Kveld og ved Gry.

Hvor Brændinger vrede slaa Kysten i Vrag
 — Svaner i Flok —
 forgjæves vi lede ved Nat og ved Dag.

Prinsessen kommer. Svanehammen hænger om hende. Hun er i stærkt Oprør, gaaer frem og tilbage, fortvivlet vridende sine Hænder.

PRINSESSEN.

Jeg spejder ved Gry, naar af Bølgernes Væld
den glødende Solkugle hæves;
jeg spejder, naar Dagen lakker mod Hæld
og Natten smykker med Stjerner sit Tjeld —
forgjæves!

Jeg vender mit Øre mod Morgenens Vind,
jeg stirrer i Bølgernes Flod.
Og Vinden klapper mig ømt paa Kind,
og Bølgen kysser min Fod.
De høre min Graad,
de se, at jeg sørger,
men vide ej Raad,
naar jeg spørger.

Jeg søger i Skovens luftige Sal,
jeg lytter til Skovbækkens Spil;
og Skoven vifter min Pande sval,
og Bækken synger dertil.
De høre min Røst,
de se, jeg maa lide,
men Ingen har Trøst
for min Kvide.

Hun sætter sig paa en Sten i Forgrunden, med Ansigtet i sine Hænder.
Under det Følgende stryger hun, uden at mærke det, i Mathed og Uro,
Sløret af sig.

Træt er min Fod, og stærkt min Pande brænder
af skuffet Haab og Feberglød.

I Angst og Ve jeg vrider mine Hænder,
thi Fader stunder mod den bitre Død.

Og havde jeg end tusind Vingers Kræfter,
og elsked jeg ham tusind Gange mer,
jeg saae ej Frelsen, som jeg higer efter.

Hun rejser sig. Sløret bliver liggende.

Jeg spejder i Skov, jeg spejder ved Kyst,
jeg giver mit Liv, om det kræves!
jeg fylder hvert Pust med min klagende Røst,
jeg letter med Taarer mit sukkende Bryst —
— forgjæves!

bort.

SVANECHORET.

Paa Skyen vi vugge og dale mod Jord
— Svaner i Flok —
os Taarerne dugge de luftige Flor —
— forgjæves!

Søkongen kommer.

SØKONGEN.

Jeg troer, at Luften her er fyldt med Trolddom.
Hvert Skud omsonst —
og Fugleskriget svarer mig: forgjæves!

seer Sløret.

Hvad ligger der? — mer Kogleri. Et Slør!

tager det.

Har Søndenvinden løsnet
 det fra en Pigekind
 og ført det gennem Luften
 til disse Kyster ind?
 Og kommer det at mane
 mit drømmesyge Sind
 med dragende Skrifttegn
 i sit fjederlette Spind?

Det er, som strøg jeg Haanden
 mod den blødeste Hud,
 som banked der et Hjerte
 bag Slørets varme Skrud.
 Det synes tungt af Stjerner,
 er dog som Skummet let.
 Det fanger alle Sanser
 i sit svanehvide Næt.

seer ud.

Saasandt jeg lever, der er Drømmen selv.

Han skjuler Sløret under sin Brynje og træder lidt tilbage, da **Prinsessen**
 kommer.

PRINSESSEN.

Jeg fylder hvert Pust med min klagende Røst!
 — forgjæves!

SVANECHORET.

Vi høre din Klage, vi svare din Sang!
 — Svaner i Flok —
 følg med os tilbage, omsonst er din Gang.

PRINSESSEN.

De kalde mig til Flugt!

griber sig uvilkaarligt om Haaret og farer forfærdet sammen.

Mit Slør! mit Slør!

Har Vinden revet det fra mine Skuldre,
holdt Skoven det i sine Grene fast —!
Forbarm Dig, Du, der byder Luftens Vinde,
fløj jeg da hid for Døden kun at finde?

synker sammen.

SØKONGEN.

Saa fin som Sløret selv, saa hvid og skjær
som Vintergjæk og Tusindfryd i Skoven,
saa dronningrank som Snekkerne paa Voven,
og dobbelt skjøn for Smerten, som hun bær.

Han nærmer sig og bøjer sig over hende. Hun farer op. De betragte
hinanden i nogle Øjeblikke. Det mørknes.

SØKONGEN.

Du favre Barn — jeg vover knap
med Hænder Dig at røre;
men støt Dig til min Skulder trygt,
og lad din Nød mig høre.

PRINSESSEN

der betragter ham med en Blanding af Frygt og Beundring.

Jeg kommer fra en fremmed Jord,
saa vide over Bølge,
paa Svanevinger hid jeg foer
i mine Terners Følge.

Men Fjederhammen har jeg mist,
 kan vende ej tilbage;
 min Fader dør af Sorg forvist,
 og selv maa inden stakket Frist
 i fremmed Land mit sidste Suk jeg drage.

SØKONGEN.

Du skjøne Fugl fra fjerne Kyst
 skal ikke dø fra Livets Lyst,
 skal ej med Vingen hænge.
 Jeg hugg vel mangt et Ulivsaar,
 et Hjerter dog bag Pelsen slaaer,
 og er min Røst end ru og haard,
 den har dog bløde Streng.

PRINSESSEN.

En Mand som Dig jeg aldrig saae
 med gylden Glans om Pande,
 med kjække Blink i Øjets Blaa
 som Solskin over Vande.
 Og lyst er Smilet om din Mund
 som Sommergryets Gløden —
 Du er mit Haab i Angstens Stund,
 Du frelser mig fra Døden.

SØKONGEN.

Du favre Fugl fra fremmed Jord,
 her lyser ogsaa Sol i Nord,
 og Sommerliv vi dyrke.
 Nu stil din Graad, nu let dit Bryst,
 jeg veed vel Raad, jeg har vel Trøst.

Her venter Dig al Livets Lyst
med selve Havets Styrke.

PRINSESSEN.

Jeg føler ingen Angst og Frygt,
seer trøstigt Dig i Øjet,
og mod din brede Skulder trygt
jeg har mit Hoved bøjet.
Men vil Du se mig glad i Sind,
da følg mig gennem Skoven ind
at jage op den vilde Vind,
som med min Skat er fløjet.

SØKONGEN.

Du favre Fugl fra Morgenrød,
din Fod er altfor spæd og blød
den vilde Sti at træde.
Og se, alt over Jordens Skjød
har Natten bredt sit Klæde.

PRINSESSEN

ved hans Fødder.

Forbarm Dig i min bitre Ve!
Ak, kunde Du min Fader se,
da fatted Du min Vaande.

SØKONGEN

løfter hende op.

Din Kind er kold og hvid som Sne
af Nattens barske Aande.

Træd ind og vær min Moders Gjæst,
de Terner smaa Dig vente.
Din Indgang er en Glædesfest,
den stolteste, jeg kjendte.

PRINSESSEN.

Mit Sind er sygt, mit Hoved mat,
min Tanke som den sorte Nat,
men hører jeg din Stemme,
da er det, som det lysned brat,
som Haabet steg og Sorgen gik i Glemme.

gaaer langsomt med ham mod Bjelkehuset; men farer pludselig sammen
med et Skrig, da Svanechoret høres.

De flyve, ve! fortabt! forladt!

SØKONGEN

bøjet over hende.

Hos *mig* har Fuglen hjemme.

SVANECHORET

fjernt.

Mod Syden vi drage! paa Flugt over Sø!
— Svaner i Flok —
følg med os tilbage til Fædrenes Ø!

Tæppet.

TREDIE AKT.

Bjelkehal med Højsæder i Baggrunden og mindre Sæder langs Væggene. I Forgrunden til højre en aaben Svaie.

Søkongens Bryllup med Prinsessen. **Søkongen, Prinsessen, Fostermoderen** i Højsæderne.

Hallen er fyldt af Vikinger og deres Kvinder.

ALMINDELIGT CHOR.

Vintrens Nat er endt,
Sommersol er tændt,
Dagen hviler længe over Fjorden.
Svalen bygger Rede,
Skoven staaer i Skud;
nu er Tid at brede
Brudebolstret ud.
Nu er Glædens lyse Tid i Norden.

MÆNDENE.

Han er Drot paa Sø og Vig,
hundred er hans Snekker,
nævnes gjæv og bold i Krig,
saa vide Havet rækker.
Heltesæder,
Odelsblod!
vaabenstærk og vennegod!
Tøm de fulde Guldhorn til hans Hæder!

KVINDERNE.

Hun er Dronning, skjøn og blid,
kostelig at eje,

fløj paa Svanevinger hid
 de vide Luftens Veje.
 Guders Datter,
 underfuld,
 kvindebly og ren som Guld!
 Tøm de fulde Horn og fyld dem atter!

SØKONGEN

gaar ned fra Højsædet for at ofre til Guderne.

Freyr, Vaarens
 milde Bebuder,
 Freya og alle
 venlige Guder!
 Sol og Maane
 og Morgenrøde
 vier jeg Blomsters
 bugnende Grøde.

FOSTERMODEREN.

Blegt var dit Offer,
 vegt var dit Ord.
 Til Saga, den høje,
 til Tyr og Thor,
 til Ravn og Ulv
 ved Hlidskjælvs Sæde
 vier jeg Blodets
 rygende Væde.

Viking, vogt Dig!
 den Lykke er spæd,
 der spindes ved Rokken
 paa Kvindesæd.

Livet maa voves
i Heltefærd.
Vikings Lykke
maa vindes med Sværd.

bort.

SØKONGEN

til Prinsessen.

Lad ikke hendes Varsler skræmme Dig.
Med næste Maane styre vi til Havs,
og der, paa Skibet, hersker Du alene.

giver Tegn til Dans.

ALMINDELIGT CHOR

under Gny og Dans.

Lad Skjoldene runge
paa Kæmpevis,
lad Sværdene sjunge
Brudens Pris.
Drikker hans Sundhed
til Lurernes Skrald,
mens Dansen larmer
i Bjelkehal,
og Solen sover sit korte Blund under Havet.

Prinsessen, som gaaer rundt mellem Gæsterne, kommer ud paa Svalen,
hvor hun bliver staaende og seer ud.

PRINSESSEN.

Morgenskjær i Luft og Bølge,
Himlen alt saa ren og klar,
at det hvide Stjernefølge
slukkes i dens Sølvglar!

Sol, der stiger, Nat, der svinder!
 seer I ham, jeg har forladt,
 kys da Blodet til hans Kinder,
 siig, jeg mindes ham i Nat.
 Siig, I saae mig bittert græde,
 ensom i min Bryllupsglæde.

SØKONGEN

nærmer sig.

Du græder?

PRINSESSEN.

Nej. Jeg saae mod Solen kun
 og drak det første Morgenpust fra Havet.

SØKONGEN.

Du *maa* ej græde.

PRINSESSEN.

Festen trætter mig.
 Den suser i mit Hoved som en Storm.
 Og for din Fostermoder er jeg bange.
 Stiv som en Grib, med Øjne som et Gjenfærd
 hun stirrer Blodet mig til Is.

SØKONGEN.

Du har jo *mig*, og frygter dog!

PRINSESSEN.

Min Husbond.

Nej, hviler jeg med Kinden mod dit Hjerte,
 i dine Armes egefaste Tag,

da blundes bort min Skræk, da dør min Smerte,
og Glæden stiger for hvert Aandedrag.

SØKONGEN.

Nu lider Natten; vi er ene snart.
Se, vore Gjæster bryde op fra Gildet.

CHOR.

Nu galer Hanen paa fjerne Tun,
nu kryber Solen af Nattens Dun.
Med Sværd mod Skjolde,
med Krus mod Krus
vi ønske Lykke
i Brudehus,
at Slægten styrkes med nye Skud inden Aare.

SØKONGEN

i Højsædet.

Hav Tak for Ønsker og gode Ord,
for Løftebægre ved Gildebord,
for Guld og Gave
hver ædel Gjæst;
nu slutter Dagen
den glade Fest,
og Lærken følger de gode Venner af Gaarde.
Gjæsterne bort.

Søkongen og Prinsessen blive alene tilbage i Hallen.

SØKONGEN

tager hende i Favn.

Saa blev Du min, og Hustru er dit Navn,
Du skønne Barn, der klapped Bjørnen stille,

hvis bløde Øjne og hvis dybe Snille
 har bundet mig for Livet til din Favn.
 Min Sol, min Sommer! Lyset, Livet, Hjemmet!
 Siig, at Du elsker Bjørnen, Du har tæmmet.

PRINSESSEN.

Med Guddomskraft din lyse Skjønhed drog mig;
 i dine Øjne Sommernattens Skjær,
 og i din Tale Havets friske Vejr,
 det var som Sagn og Digt, der sært betog mig.
Dit Land, dit Hjem — din Sorg og dine Tanker,
 saalænge Livet i mit Hjerte banker!

De sætte sig.

SØKONGEN.

Og Du vil aldrig længes bort herfra?
 vil aldrig hige mod dit Hjem tilbage?

PRINSESSEN.

Nej ikke længes — har jeg end en Sorg,
 der sidder tung af Taarer i mit Minde.

SØKONGEN.

Og selv om Du en Dag
 paany fik Svanehammen i dit Værg,
 Du bytted ikke bort mit Bjelketag
 for Marmorslottet over alle Bjerger?

PRINSESSEN.

Min Svaneham er tabt.

SØKONGEN.

Men om den fandtes?
— Har Du mig kjær, da siig, Du bytted ej.

PRINSESSEN.

Du drømmer.

SØKONGEN.

Siig det.

PRINSESSEN.

Din og din bestandig.

SØKONGEN.

Du favre Fugl, der skjælver under Lin,
naar tæt min Mund jeg trykker mod din Pande,
din har Du sagt, og altid din —
jeg troer Dig, troer, din Elskov er som min,
et Væld som Havets med de dybe Vande.

rejser sig.

Velan! saa briste Seglet om min Mund!

PRINSESSEN

ligesaa.

Hvad mener Du?

SØKONGEN.

Jeg har fordulgt det fra den første Stund,
og jeg har følt min Taushed som en Brøde,
men ingen Sky skal mørkne dette Møde.

PRINSESSEN.

For Himlens Skyld —

SØKONGEN

tager Sløret frem.

Her er dit Slør. Jeg fandt det, før Du kom.

PRINSESSEN

med et Skrig.

Mit Slør? — fandt *Du*? og har ej talt derom?

SØKONGEN.

Jeg voved ej, jeg elsked Dig og vidste,
at fik Du Sløret, maatte jeg Dig miste.
Tidt har det brændt mig her bag Brynjens Baand,
tidt har jeg villet tale, ikke kunnet,
men nu i Dag, da helt jeg har Dig vundet,
nu lægger jeg det trøstigt i din Haand.

PRINSESSEN

tager Sløret, betragter det som bedøvet.

Mit Slør, min Svaneham, mit dyre Smykke!

vender sig heftigt imod ham.

Hvor kunde Du —? saa bønligt som jeg bad —

SØKONGEN.

Hvad Du har lidt, det led Du for vor Lykke,
thi Sløret vilde evig skilt os ad.

PRINSESSEN.

Og det kan skille os endnu. — Nej ti!
Med Svig Du vandt mig, da er Fuglen fri,
og alle Løfter, selv de største, sprænges.

— —

Min Fader sørger, hele Landet længes.
 Jeg seer ham, bleg paa Lejet som et Lig,
 og Folket jamrer om ham, Skrig i Skrig,
 thi Dag for Dag de onde Tider strænges.
 Forgjæves var min Flugt til Nordens Strande.
 Men før han dør, jeg kysse vil hans Pande.

mod Svalen.

SØKONGEN.

Du vover —

PRINSESSEN.

Hvad jeg *maa*!
 om saa af Sorg mit Hjerte skulde springe
 og aldrig over Havet hjem jeg naa.

SØKONGEN

tager hendes Haand.

Jeg har vel Magt —

PRINSESSEN.

Du binde kan min Vinge,
 men Hjertet, Viking, har sin egen Lov,
 det vindes ej ved Rænker eller Rov.
 Selv om jeg blev, det lod sig aldrig tvinge.

SØKONGEN.

Da har Du aldrig havt mig kjær.

PRINSESSEN.

Jeg har;

men Du har dræbt den Kjærlighed, jeg bar.
 Du sveg mig, sveg mig fra den første Kvæld.
 Og derfor maa vi skilles nu. Lev vel!

slynger Sløret om sig og flyver ud over Svalen.

SØKONGEN

ud paa Svalen.

Min Hustru — ve!
 Mod Syd jeg seer en prægtig Svane drage!
 den lyser over Havet, hvid som Sne.
 For evig mistet, vender ej tilbage!

slaaer paa sit Skjold.

Vaagn op, I Kæmper, til Heltefærd,
 vaagn op min trofaste Skare.
 Vikings Lykke vindes ved Sværd,
 nu gjælder det langt at fare.

Hallen fyldes med Vikinger.

Svane hun kom og Svane hun foer,
 Vikings kronede Mage!
 Skyder den gyldne Snekke i Fjord
 min stolte Fugl at jage!

Alle bort.

Tæppet.

FJERDE AKT.

Østerland. Scenen fra første Akt.

Alt i Ruiner. I Baggrunden omstyrtede Søjler.

Fyrsten paa sit Leje, udstrakt som en Død. **Folket**, skyggeblegt,
i Grupper omkring ham.

CHOR.

Tyst maa vi dø.

Tung ruger Natten om Kejserens Leje,
Marken er Støv som de alfare Veje,
Soten har mærket hvert Hus paa vor Ø.

Matte vi døse,
blege og gamle;
ørkesløse
i Mulm vi famle;
knytte en Kjæde
med skjælvende Hænder,
med klaprende Tænder,
om Kejserens Sæde.

Død er Villien,
syg er Tanken;
brudt er Lillien,
knust er Ranken.

SVANECHORET.

Svaner fore vi mod Nord,
Lægedom at finde;

Svaner kom i Klagechor
 hjem for vrede Vinde.
 En vi aldrig saae igjen,
 dødt er alt vort Haab med den.

CHOR.

Øjet slukket,
 Hjertet isnet;
 Stammen hugget,
 Kronen visnet.

Et svagt Lys falder over Scenen. Bevægelse i Grupperne.

CHOR.

Det er, som stryger Duften
 af Roser ind fra Hav.
 Jeg hørte Sus i Luften,
 og atter Suset tav.

Prinsessen kommer. Sløret hænger om hende.

PRINSESSEN.

iler frem.

Hjemme!

standser pludselig.

Ve mig, om for sent jeg kom
 — Det hele Rige sunket hen i Dvale!
 Hvor Solen lyste over Marmorsale,
 der famle Skygger blandt Ruiner om.
 Og uden Frelse, magtesløs jeg staaer.

mod Fyrsten.

Paa Baare — gusten — Aske i hans Haar!
 men Pulsen banker under Hudens Rynker.

Min Fader, hør endnu en Gang min Røst,
send mig et Blik, et fattigt Ord til Trøst,
før ogsaa jeg i Dødens Arme synker.

CHOR.

Tilbage hun kom, den sidste Fugl,
har ingen Frelse i Barmens Skjul,
har ingen Urt under Vingen,
— ingen!

PRINSESSEN.

Ingen, ingen! jeg bringer kun med
en vissen Blomst i mit Haar.

kaster sig over Fyrsten.

Jeg hvisker min døde Kjærlighed
der, hvor dit Hjerte slaaer.

Et Øjeblik efter slaaer Fyrsten Øjnene op.

FYRSTEN.

Min Datter!

PRINSESSEN.

Fader!

FYRSTEN.

Frelsen!

PRINSESSEN.

Vi maa dø.

FYRSTEN

rejser sig halvt.

Ordet, som Du hvisket stille,
 vakte Livets trætte Kilde;
 Taaren, som fra Øjet faldt,
 brændte stærk som Blod og Salt.
 Lægedom for Dødens Vaande
 drak jeg af din friske Aande.
 Har Du ikke Frelsen bragt —
 aned dog dens milde Magt.

CHOR.

— aned dog dens milde Magt.

Fyrsten falder tilbage. Scenen bliver efterhaanden mørk paany.

PRINSESSEN

rejser sig.

Det var, som blussed op en kort Minut
 den ganske Ø af Skyggerigets Kummer.
 Nu sank den atter sammen, træt og brudt,
 og hver en Lyd, hver Klage selv forstummer.

sætter sig ved Lejet.

Her vil jeg vente Døden og dens Slummer.

Her grønnes ingen Ege,
 her blaaner ingen Sø;
 gullokkede ej lege
 de Smaabørn under Ø.
 Her ikke Natten skinner
 i tusind Drømmes Glans,

den sidder taus og binder
sin tunge Valmukrans
og spotter mine sommerlyse Minder.

Jeg seer ham, naar han byder
sine staalklædte Mænd;
jeg seer hans Skib, der skyder
over Bølgerne hen.
Jeg seer ham staa i Stavnen
med kamplysten Hu —
Ve mig — jeg elsker,
jeg elsker ham endnu!

synker sammen.

CHOR.

meget svagt.

Øjne briste
for Dødens Kysse;
Haabets de sidste
Sandskorn drysse.

Tykt Mørke over Scenen. Lang Taushed.

Da høres pludselig en Lur fra Havet; Bevægelse i Masserne.

CHOR AF VIKINGER

i det Fjerne.

Fremad, fremad! æntrer Bjerget!
opad! over Øens Mur!
Skjold for Brystet, Haand om Værget!
blæser Storm i gyldne Lur.

Pludselig falder der stærkt Lys over hele Scenen. Man seer Folket i bedende Grupper, med udstrakte Arme vendt mod Baggrunden, hvor **Søkongen** kommer til Syne over en af de styrtede Søjler. Bag ham Vikingeskaren.

SØKONGEN.

Min Hustru!

PRINSESSEN

strækker Armene imod ham.

Elskte!

til Fyrsten.

Fader! Du er frelst.

SØKONGEN

stiger ned.

De høje Stjerner Tak og Pris,
der ledte gennem Storm og Dis
til Øen hid min Sejler.

knæler.

Du favre Fugl fra Morgenrød!
jeg veed, hvor haardt jeg mig forbrød,
jeg beder nu, hvor før jeg bød,
og Knæ mod Jord jeg bejler.

PRINSESSEN

løfter ham op.

Min Favn er din, mit Liv er dit,
nu dulmes Alt, hvad jeg har lidt,
og død er al min Frygt.
Din unge Kraft, dit Heltemod,
der bandt min Sjæl, der drog mit Blod,

det var jo Landets Helsebod,
den Frelse, jeg har søgt.

FYRSTEN

har rejst sig.

Hil være Folket fra den fjerne Strand!
Dets friske Kraft er Frelse for vort Land,
og rig er Lykken, den vil bringe;
thi gennem Storm og Taage holdt den Stand
paa Kjærlighedens bærestærke Vinge.

CHOR.

Sol og liflig Morgen!
lyse Tider gry.
Nordens Kraft er Borgen:
ej skal Landesorgen
hænge os paa ny.
Frelsen kom paa Snekker stærke,
Elskov var dens Bannermærke!
Synger højt dens Ry.

Tæppet.

